ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 21 KATOWICE, DNIA 30 CZERWCA 1947

TREŚĆ

KOMUNIKAT
ADMINISTRACJA ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO DZIENNIKA WOJEWÓDZKIEGO

podaje do wiadomości, że prenumerata roczna wynosi od 1 lipca 1947 r. kwotę 1.200 zł (tysiącdwieście zł). Uiszczenie należności za prenumeratę winno nastąpić w dwuch ratach półrocznych po 600 zł (sześćset zł) i to w miesiącu styczniu i lipcu każdego roku. Odmówienie prenumerat winno nastąpić co najmniej miesiąc przed upływem półrocza. Zarazem zawiadamia się, że cena wszystkich Dzienników od Nr 1 z roku 1945 do Nr 16 z roku 1947 wynosi 50 zł (pięćdziesiąt zł) za 1 egzemplarz za wyjątkiem Nr 10, 12, 13 i 20, których cena wynosi 60 zł (sześćdziesiąt zł). Za dalsze numery obowiązuje cena podana w Dzienniku.

Przy ogłoszeniach Administracja będzie pobierała za 1 (jedno) słowo kwotę 10 zł (dziesięciu zł).

Katowice, dnia 24 czerwca 1947 r.

Piechaczek, Naczelnik Wydziału

DZIAŁ URZĘDOWY

239.
DEKRET
z dnia 5 lipca 1946 r.
o wykonywaniu czynności techniczno-dentystycznych.
(Przedruk z Dz. Ust. Nr. 27, poz. 104, z dnia 22 marca 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych przez osoby nieuprawnione do wykonywania praktyki lekarsko-dentystycznej dozwolone jest w zakresie określonym w art. 2 wyłącznie:

1) technikom dentystycznym,
2) uprawnionym technikom dentystycznym.

Art. 2. 1. Technicy dentystyczni mogą wykonywać roboty techniczno-dentystyczne w pracowniach techniczno-dentystycznych lekarzy dentystów lub utrzymywać własne pracownie dla wykonywania w nich tych robót na zamówienie lekarzy-dentystów. Stykanie się z pacjentami w związku z wykonywaniem tych robót jest technikom dentystycznym wzbronione.

2. Uprawnieni technicy dentyści oprócz wykonywania robót techniczno-dentystycznych, mogą wykonywać zabiegi na poszczególnych zębach i uzębieniu, wchodzące w zakres czynności, jakich potrzeba do sporządzenia zębów sztucznych i uzębienia, koron, mostków i plomb, z wyjątkiem leczenia chorób jamy ustnej.

3. Minister Zdrowia w drodze rozporządzenia może określić szczegółowo zakres uprawnień techników dentystycznych i uprawnionych techników dentystycznych.

Art. 3. Prawo wykonywania czynności, określonych w art. 2 ust. 1, i używania tytułu technika dentystycznego służy osobom, które:

1) ukończyły 3-letnie liceum techniki dentystycznej lub
2) w dniu 1 września 1939 r. na mocy obowiązujących w tym czasie przepisów o wykonywaniu praktyki dentystycznej były uprawnione do samodzielnego wykonywania czynności techniczno-dentystycznych i używania tytułu technika dentystycznego albo
3) w dniu 1 września 1939 r. trudniły się zawodowo na obszarze Państwa Polskiego wykonywaniem robót techniczno-dentystycznych na zamówienie lekarzy-dentystów i do końca 1947 r. złożą egzamin, przewidziany w art. 6.

Art. 4. 1. Prawo wykonywania czynności, określonych w art. 2 ust. 2, oraz używania tytułu uprawnionego technika dentystycznego służy:

1) osobom, które w dniu 1 września 1939 r. na mocy obowiązujących w tym czasie przepisów o wykonywaniu praktyki dentystycznej posiadały uprawnienia do samodzielnego wykonywania czynności techniczno-dentystycznych w charakterze uprawnionego technika dentystycznego,
2) pod warunkiem złożenia do końca 1947 r. egzaminu przewidzianego w art. 6 ust. 2 — osobom, które w dniu 1 września 1939 r.
   a) na mocy obowiązujących w tym czasie przepisów o wykonywaniu praktyki dentystycznej posiadały prawo samodzielnego wykonywania czynności techniczno-dentystycznych i używanie tytułu technika dentystycznego lub
   b) co najmniej trudniły się zawodowo na obszarze Państwa Polskiego wykonywaniem robót techniczno-dentystycznych na zamówienie lekarzy dentystów.
3) osobom, które przed 25 czerwca 1927 r. rozpoczęły na obszarze Państwa Polskiego pracę lub naukę w zawodzie techniczno-dentystycznym i w latach 1942—1944 otrzymały z Izby Zdrowia na obszarze tzw. Generalnego Gubernatorstwa zezwolenie na samodzielne wykonywanie czynności techniczno-dentystycznych i używanie tytułu uprawnionego technika dentystycznego, jeżeli zezwolenie to zostanie uznane przez komisję weryfikacyjną (art. 7); uznanie może być uzależnione od złożenia w całości lub w części egzaminu przed komisją wymienioną w art. 6 ust. 2.

2. Osoby, które przed dniem 25 czerwca 1927 r. rozpoczęły na obszarze Państwa Polskiego pracę lub naukę w zawodzie techniczno-dentystycznym, a nie otrzymały zezwolenia określonego w ust. 1 pkt. 3, może Minister Zdrowia na wniosek komisji, wymienionej w art. 7, zwolnić w całości lub w części od egzaminu, o którym mowa w ust. 1 pkt. 2, jak również w art. 3 pkt. 3.

3. Prawo wykonywania czynności, określonych w art. 1 ust. 2, przysługuje osobom, wymienionym w ust. 1 pkt. 2 i w ust. 2 niniejszego artykułu, dopiero od dnia otrzymania poświadczenia, przewidzianego w art. 9 ust. 2.

Art. 5. Minister Zdrowia — na wniosek komisji weryfikacyjnej wymienionej w art. 7 — może do końca 1947 r. udzielać zezwoleń na wykonywanie czynności technika dentystycznego lub uprawnionego technika dentystycznego i używanie odpowiedniego tytułu tym obywatelom polskim, którzy przez dniem 1 stycznia 1945 r. wykonywali zawodowo czynności techniczno-dentystyczne na obszarze Ziem Odzyskanych lub za granicą. Nadanie tych uprawnień może być uzależnione od złożenia egzaminu przed komisją, wymienioną w art. 6 ust. 1 lub 2, w terminie ustalonym przez Ministra Zdrowia.

Art. 6. 1. Komisje egzaminacyjne dla techników dentystycznych będą ustanowione przy państwowych liceach techniki dentystycznej.

2. Komisje egzaminacyjne dla uprawnionych techników dentystycznych będą ustanowione przy wyższych uczelniach stomatologicznych.

3. Skład wymienionych komisji egzaminacyjnych, zasady ich postępowania, programy i terminy egzaminów określi rozporządzenie Ministra Zdrowia wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

4. Osoby, które przystąpiły do egzaminu przed komisją wymienioną w ust. 2, lecz nie uzyskały wyniku dodatniego, mogą przystąpić do egzaminu przed komisją, wymienioną w ust. 1, do końca 1948 r.

Art. 7. 1. Komisja weryfikacyjna jest powołana do orzekania w sprawach zezwoleń, wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 3, oraz na wniosek właściwej Izby Lekar-

sko-Dentystycznej lub Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia (Sekcja Techników Dentystycznych) o zarzutach podniesionych przeciw technikom dentystycznym w związku z zachowaniem się ich w czasie okupacji. Komisja może orzec pozbawienie praw wykonywania czynności technika lub uprawnionego technika dentystycznego na stałe lub na określony czas.

2. Komisja weryfikacyjna będzie ustanowiona przy Naczelnej Izbie Lekarsko-Dentystycznej.

3. Komisja weryfikacyjna składa się z przewodniczącego, powołanego przez Ministra Zdrowia, oraz z czterech członków, których wyznaczają: jednego Naczelna Izba Lekarsko-Dentystyczna, dwóch Związek Zawodowy Pracowników Służby Zdrowia (Sekcja Techników Dentystycznych) i jednego Akademia Stomatologiczna w Warszawie.

4. Zasady postępowania komisji weryfikacyjnej określi instrukcja, wydana przez Ministra Zdrowia.

Art. 8. 1. Przy wykonywaniu robót techniczno-dentystycznych w pracowniach techniczno-dentystycznych lekarzy dentystów, techników dentystycznych oraz uprawnionych techników dentystycznych mogą być zatrudnione — poza osobami uprawnionymi do samodzielnego wykonywania czynności techniczno-dentystycznych — jako laboranci tylko osoby:

1) które ukończyły dwa lata nauki w państwowym liceum techniki dentystycznej albo
2) które w dniu 1 września 1939 r. trudniły się zawodowo wykonywaniem prac techniczno-dentystycznych lub pozostawały w nauce w tym zawodzie i do końca 1947 r. zarejestrują się u władzy administracji ogólnej II instancji.

2. Laboranci, wymienieni w ustępie poprzednim, mogą pracować tylko pod kierunkiem lekarza-dentysty, technika dentystycznego lub uprawnionego technika dentystycznego i nie mogą stykać się z pacjentami.

Art. 9. 1. Osoby, wymienione w art. 4 ust. 1 pkt. 1 i 3, powinny do końca 1947 r. zgłosić swe uprawnienia w Ministerstwie Zdrowia, które osobom, wymienionym w art. 4 ust. 1 pkt 1, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Izby Lekarsko-Dentystycznej i Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia (Sekcja Techników Dentystycznych), a osobom, wymienionym w art. 4 ust. 1 pkt 3, po przeprowadzeniu postępowania weryfikacyjnego i ewentualnie złożeniu egzaminu, wyda poświadczenie o posiadanym uprawnieniu.

2. Osoby, wymienione w art. 3 pkt 3 i w art. 4 ust. 1 pkt 2, powinny pod rygorem utraty uprawnień do końca 1947 r. zgłosić w Ministerstwie Zdrowia zamiar przystąpienia do egzaminu, a osoby, wymienione w art. 4 ust. 2, wnieść podanie o zwolnienie od egzaminu. Po złożeniu egzaminu z wynikiem dodatnim lub zwolnieniu od niego otrzymają te osoby odpowiednie poświadczenie o posiadanym uprawnieniu.

3. Osoby, określone w art. 3 pkt. 1 i 2 i art. 8 ust. 1 pkt 1, rejestrują swe uprawnienia u władzy administracji ogólnej II instancji.

4. O miejscu zamieszkania i wykonywania czynności zawodowych oraz ich zmianie uprawnieni technicy dentystyczni, technicy dentystyczni oraz laboranci techniczno-dentystyczni zawiadamiają władzę administracji ogólnej I instancji.

Art. 10. Uprawnieni technicy dentystyczni oraz technicy dentystyczni, jeśli posiadają własne pracownie, powinni je prowadzić pod własnym i faktycznym kierownictwem. Pracownie te podlegają kontroli władz nadzorczych (art. 13).

Art. 11. Uprawnieni technicy dentystyczni i technicy dentystyczni nie mogą posiadać w swych pracowniach bądź pomieszczeniach, mających bezpośrednie połączenie z pracownią, narzędzi i przyrządów oraz jakichkolwiek środków, które służą do wykonywania czynności i zabiegów im niedozwolonych.

Art. 12. Uprawnieni technicy dentystyczni i technicy dentystyczni mogą ogłaszać się tylko w sposób, przepisany pod względem formy i treści rozporządzeniem Ministra Zdrowia.

Art. 13. Nadzór i kontrola nad wykonywaniem czynności uprawnionych techników dentystycznych i techników dentystycznych należy, o ile dekret niniejszy inaczej nie stanowi, do władz administracji ogólnej I instancji.

Art. 14. Zakres uprawnień do stosowania leków przez uprawnionych techników dentystycznych oraz sprawy stosowania metali i innych materiałów w protetyce dentystycznej określi rozporządzenie Ministra Zdrowia.

Art. 15. 1. Winni wykonywania czynności techniczno-dentystyczych wbrew przepisom dekretu niniejszego oraz rozporządzeń na jego podstawie wydanych, jako też winni naruszenia przepisów art. 8, 9, 10, 11 i 12 niniejszego dekretu,

podlegają karze aresztu do 6 tygodni i grzywny do 5.000 zł lub jednej z tych kar, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

2. W razie niemożności ściągnięcia grzywny władza orzekająca oznacza karę aresztu zastępczego, jednak nie ponad 2 tygodnie.

3. Do orzekania powołane są władze administracji ogólnej I instancji.

4. Władza administracji ogólnej II instancji może osoby ukarane dwukrotnie na podstawie przepisów niniejszego artykułu pozbawić prawa wykonywania czynności zawodowych na czas od miesięcy dwóch do lat trzech.

Art. 16. W braku dobrowolnej umowy o należność za wykonanie czynności określonych w art. 2 ust. 2 uprawniony technik dentystyczny obowiązany jest przyjąć ją w wysokości odpowiadającej skalom cennika ogłaszanego przez władzę administracji ogólnej II instancji.

Art. 17. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 4, poz. 32), uzupełnionym art. 1 pkt 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 628) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 13 — 24 uchyla się;
2) w art. 25 skreśla się słowa „oraz nad wykonywaniem czynności uprawnionych techników dentystycznych i techników dentystycznych";
3) w art. 26 skreśla się słowa: „tudzież przez uprawnionych techników dentystycznych";
4) w art. 29 cytatę „art. 1, 2 i 20" zastępuje się cytatą „art. 1 i 2".

Art. 18. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art. 19. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
Minister Oświaty: Czesław Wycech

240.
DEKRET
z dnia 23 stycznia 1947 r.

o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 27, poz. 105, z dnia 22 marca 1947 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Odpadkami użytkowymi w rozumieniu dekretu niniejszego są:

1) wszelkie porzucone lub nie nadające się do dalszego użytkowania przez posiadacza przedmioty zużyte, zepsute, zniszczone lub uszkodzone;
2) resztki surowców i innych materiałów, pozostające w zakładach pracy, a nie znajdujące w nich dalszego produkcyjnego zastosowania;

3) uboczne produkty poubojowe, których wyodrębnienie i przerób podyktowane jest względami racjonalnego wykorzystania.

Art. 2. Celem należytego gospodarczego wykorzystania odpadków użytkowych Rada Ministrów może:

1) w stosunku do poszczególnych ich rodzajów w drodze rozporządzeń nałożyć na osoby fizyczne i prawne obowiązek zabezpieczenia przed zniszczeniem oraz zaofiarowania ich do zbiórki w sposób i na warunkach, ustalonych w rozporządzeniu;

2) wprowadzić obowiązek uzyskiwania koncesji na dokonywanie zbiórki odpadków użytkowych, nie podlegających wyłączności, przewidzianej w art. 3 pkt 2), ustalać warunki udzielania, wygasania i cofania koncesji oraz wskazywać władze właściwe do orzekania w tym przedmiocie.

Art. 3. Minister Przemysłu w odniesieniu do odpadków, wymienionych w pkt 1) i 2) art. 1, zaś Minister Aprowizacji i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w odniesieniu do odpadków, wymienionych w pkt 3) art. 1, mogą w stosunku do poszczególnych ich rodzajów w drodze rozporządzeń:

1) regulować obrót, sposób zbierania, obróbki, sortowania, konserwowania, przechowywania, znakowania i przewozu odpadków użytkowych;

2) powierzyć gospodarowanie odpadkami użytkowymi osobie prawnej prawa prywatnego lub publicznego na zasadzie wyłączności w odniesieniu do grup lub poszczególnych odpadków użytkowych na terenie całego Państwa lub poszczególnych jego obszarów.

Art. 4. Dokonywanie obrotów odpadkami użytkowymi przez osoby lub instytucje, które nie uzyskają odnośnych uprawnień na mocy art. 2, jest zabronione.

Art. 5. Kto wykracza przeciw przepisom niniejszego dekretu i rozporządzeń, wydanych na jego podstawie, podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 300.000 zł, bądź jednej z tych kar.

Do orzekania właściwe są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów i właściwym ministrom.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Przemysłu: Eugeniusz Szyr
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Jan Wasilewski
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski

241.
DEKRET
z dnia 27 marca 1947 r.

o zmianie dekretu z dnia 28 czerwca 1946 r. o odpowiedzialności karnej za odstępstwo od narodowości w czasie wojny 1939—1945 r.

(Przedr. z Dz. Ust. R. P. Nr 31, poz. 131 z dnia 31 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 71) i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 28 czerwca 1946 r. o odpowiedzialności karnej za odstępstwo od narodowości w czasie wojny 1939—1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 237) art. 17 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli do dnia 31 października 1947 r. nie zostanie wniesiony akt oskarżenia, prokurator przywróci wolność osobie osadzonej w miejscu odosobnienia".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski, Marszałek Polski
Minister Bezpiecz. Publ.: Stanisław Radkiewicz
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publ.: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

242.
DEKRET
z dnia 11 kwietnia 1947 r.

o uporządkowaniu rejestrów uprawnień przemysłowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 148, z dnia 16 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Kto w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu prowadzi przemysł w rozumieniu prawa przemysłowego, nie należący do przemysłów koncesjonowanych, winien donieść o prowadzeniu przemysłu właściwej władzy przemysłowej.

Kto w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu prowadzi przemysł lub rzemiosło koncesjonowane, winien złożyć właściwej władzy przemysłowej uwierzytelniony odpis wydanej koncesji.

Czynności przewidziane w ust. 1 i 2 winny być dokonane w terminie 3-miesięcznym od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu.

Art. 2. Kierownicy zakładów przemysłowych wymienionych w art. 14 i 16 prawa przemysłowego winni złożyć właściwej władzy przemysłowej przy zgłoszeniach przewidzianych w art. 1 zatwierdzone projekty urządzeń zakładów, wydane przez władze polskie przed dniem 1 września 1939 r. lub po wyzwoleniu spod okupacji niemieckiej.

Kierownicy zakładów przemysłowych wymienionych w art. 14 i 16 prawa przemysłowego nie posiadający zatwierdzonych projektów urządzeń winni w terminie przewidzianym w art. 1 dopełnić obowiązków z art. 17 prawa przemysłowego, jeżeli władza przemysłowa na wniosek zainteresowanego nie udzieli terminu dłuższego.

Art. 3. Wydane w okresie okupacji niemieckiej koncesje, licencje (pozwolenia) oraz zatwierdzenia projektów urządzenia zakładów przemysłowych są z mocy prawa nieważne.

Art. 4. Władza przemysłowa przed wydaniem orzeczenia o zatwierdzeniu projektu urządzenia zakładów przemysłowych, będących pod zarządem Państwa, zasięgnie opinii właściwej instytucji gospodarczej, której podporządkowane jest przedsiębiorstwo.

Art. 5. Władze przemysłowe na podstawie zgłoszeń przewidzianych w art. 1 i 2 założą rejestry uprawnień przemysłowych zgodnie z art. 136 prawa przemysłowego

Art. 6. Kto narusza przepisy niniejszego dekretu, podlega karze przewidzianej w art. 126 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468, z 1928 r. Nr 34, poz. 321, z 1932 r. Nr. 29, poz. 293, z 1933 r. Nr 25, poz. 209, z 1934 r. Nr 40, poz. 350, z 1936 r. Nr 3, poz. 16 i z 1938 r. Nr 60, poz. 463).

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Aprowizacji w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Aprowizacji: Włodzimierz Lechowicz

243.
DEKRET
z dnia 11 kwietnia 1947 r.
w sprawie zmiany dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145, z dnia 16 kwietnia 1947 r.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) wprowadza się zmiany następujące:

1. art. 5 ulega zmianom następującym:

a) w ust. (1) wyrazy: „instytucyj i zrzeszeń wymienionych w art. 7, dokonywujących napraw na rachunek i w zastępstwie właściciela" zastępuje się wyrazami: „osób prawnych i fizycznych, dokonywujących napraw na podstawie art. 7";

b) w ust. (2) po wyrazach: „Pożyczki" dodaje się ujęte w nawias wyrazy: „(kapitał, odsetki i koszty)";

c) ust. (4) otrzymuje brzmienie:

„Do ujawnienia hipotek (ust. 2) w księdze wieczystej uprawnione są narówni z właścicielem osoby, które zaciągnęły pożyczkę oraz urzędy państwowe i państwowe instytucje kredytowe, które przyznały pożyczkę. Wpis hipoteki następuje na podstawie dokumentu, wystawionego przez urząd państwowy bądź przez państwową instytucję kredytową, stwierdzającego przyznanie pożyczki. W przypadkach przewidzianych w art. LVII i LVIII przepisów wprowadzających prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 57, poz. 321) ujawnienie następuje przez złożenie wniosku i dokumentu w sądzie do zbioru dokumentów i ma wszelkie skutki wpisu w księdze wieczystej.";

2. art. 6 ulega zmianom następującym:

a) w ust. (1), w zdaniu drugim, po wyrazach: „z funduszów państwowych" dodaje się wyrazy: „lub z funduszów państwowych instytucyj kredytowych";

b) ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Jeżeli dla danego miasta ustalone zostaną przepisy o najmniejszej ilości mieszkańców na lokal bądź izbę, wówczas zwolnienie od ograniczeń wprowadzonych tymi przepisami dotyczy w lokalach objętych ust. (1) najwyżej 90 m² powierzchni użytkowej, nie więcej jednak niż 4 izb. Wskazanie izb ulegających wyłączeniu należy do właściciela. Izba, któraby w myśl powyższych zasad była częściowo wyłączona spod wspomnianych ograniczeń — podlega w całości tym ograniczeniom";

c) po ust. (2) dodaje się nowy ustęp, jako trzeci, w brzmieniu:

„(3) Minister Odbudowy może w drodze rozporządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej lub Ministrem Ziem Odzyskanych podwyższyć na poszczególnych obszarach państwa określoną ust. (2) granicę powierzchni użytkowej.";

d) dotychczasowy ust. (3) staje się ust. (4);

3. art. 7 ulega zmianom następującym:

a) ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Budynki uszkodzone, a nienaprawione przez właściciela mogą być naprawione przez:
1) Państwo;
2) związki samorządu terytorialnego;
3) państwowe instytucje i przedsiębiorstwa;
4) instytucje społeczne lub spółdzielnie mieszkaniowe, upoważnione do tego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej;
5) zrzeszenia najemców, zorganizowane na podstawie przepisów, jakie wydadzą Ministrowie: Odbudowy, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych i upoważnione do dokonania naprawy danego budynku przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.";

b) po ust. (1) wstawia się nowy ustęp w brzmieniu:

„(2) Budynki nie naprawione przez właściciela, jeżeli o przydział ich do naprawy nie zabiegają osoby prawne, wymienione w ust. (1), budynki przydzielone do naprawy tym osobom, a przez nie nie naprawione, mogą być zarządzeniem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej przekazane do naprawy osobom prawnym nie wymienionym w ust. (1), jak również osobom fizycznym.";

c) dotychczasowy ustęp (2) otrzymuje następujące brzmienie, jako ustęp trzeci:

„(3) Budynek uznany będzie za nie naprawiony, jeżeli właściciel bądź osoba, której w myśl ustępów poprzedzających przekazano budynek do naprawy, nie przystępuje do niej w terminie wyznaczonym przez władzę budowlaną albo prowadzi naprawę w sposób uznany przez władzę budowlaną za opieszały, lub nie wykonuje żądania władzy budowlanej co do zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku. O uznaniu budynku za nie naprawiony orzeka władza budowlana.";

4. po art. 7 dodaje się nowy art. 7-a w brzmieniu:

„Art. 7-a. (1) Zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku można żądać wyłącznie, jeżeli naprawy podejmuje się właściciel, bądź osoby prawne i fizyczne, wymienione w art. 7 ust. (1) pkt 4 i 5 i w ust. (2), a zachodzi uzasadniona obawa, że naprawa nie będzie zakończona w wyznaczonym terminie.

(2) Warunki i sposób tego zabezpieczenia określi rozporządzenie Ministra Odbudowy, wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu.";

5. art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. (1) Osoba należąca do kategoryj, wymienionych w art. 7 ust. (1) pkt 1, 2 i 3, uzyskuje z tytułu naprawy po jej ukończeniu prawo użytkowania nieruchomości, której część składową stanowi naprawiony budynek, na taką część okresu amortyzacji budynku, która odpowiada procentowi jego uszkodzenia. Ograniczeń przewidzianych w art. 130 prawa rzeczowego co do zachowania dotychczasowego przeznaczenia oraz przepisów art. 133, 152 i 153 tegoż prawa nie stosuje się.

(2) Okresy amortyzacji dla poszczególnych rodzajów budynków ustala Minister Odbudowy w drodze zarządzeń, ogłaszanych w Monitorze Polskim. Procent uszkodzenia budynku powinien być ustalony przez władzę budowlaną przed przystąpieniem do naprawy.

(3) O uzyskaniu prawa użytkowania i o terminie jego trwania orzeka władza budowlana z wyłączeniem zwykłej drogi sądowej. Prawo to korzysta z rzeczowego zabezpieczenia i pierwszeństwa przed hipotekami niezależnie od ujawnienia go w księdze wieczystej i bez względu na datę ujawnienia. Będzie ono utrzymane w mocy w przypadkach zmiany osoby właściciela, chociażby ujawnienie jeszcze nie nastąpiło.

(4) Ujawnienie przewidziane w ustępie poprzedzającym może nastąpić na wniosek osoby interesowanej na podstawie urzędowego odpisu orzeczenia władzy budowlanej, przewidzianego w ustępie poprzedzającym. Przepis art. 5 ust. (4) zdanie ostatnie stosuje się odpowiednio.

(5) Z chwilą wygaśnięcia użytkowania nieruchomość winna być zwrócona właścicielowi wolna od obciążeń z tytułu dokonanej naprawy.

(6) Wygaśnięcie prawa użytkowania może za zgodą właściwej władzy nastąpić przed upływem terminu określonego w orzeczeniu przewidzianym w ust. (3), jeżeli właściciel uiści oznaczoną przez tę władzę kwotę.

Kwota ta równać się winna przyrostowi wartości budynku osiągniętego na skutek dokonanej naprawy, a zmniejszonemu w takim stosunku, w jakim pozostaje okres, który upłynął do chwili uiszczenia, do pełnego okresu użytkowania.

(7) Władzą właściwą w rozumieniu ustępu poprzedzającego jest ta władza naczelna, której podlega urząd wykonywujący prawo użytkowania albo która sprawuje nadzór nad instytucją lub przedsiębiorstwem, którym prawo to zostało przyznane. Jeśli prawo użytkowania służy związkowi samorządu terytorialnego, władzą tą jest właściwa rada narodowa, której uchwała winna być zatwierdzona przez bezpośrednio wyższą radę narodową. Uchwały wojewódzkich rad narodowych w tym przedmiocie są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu. W przypadku dokonania naprawy z kredytów, objętych działem Ministra Odbudowy, wymagana jest ponadto zgoda Ministerstwa Odbudowy.

(8) Zasady ustalania kwot, od których uiszczenia uzależnia się wygaśnięcie użytkowania, określi Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w zarządzeniach ogłoszonych w Monitorze Polskim.

(9) Wykonanie postanowienia o przywrócenie posiadania oraz orzeczenia o wydanie nieruchomości w rozumieniu dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 13, poz. 87, Nr 72, poz. 395 i z r. 1947 Nr 19, poz. 77) nie może nastąpić przed wygaśnięciem prawa użytkowania, a jeśli nie było ono ustanowione, przed stwierdzeniem przez właściwą władzę budowlaną, że nieruchomość (budynek) nie została przekazana do naprawy na podstawie art. 7";

6. art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. Przepisy art. 8 ust. (1) — (9) stosuje się odpowiednio w przypadkach, w których naprawa budynków została przekazana osobom prawnym lub fizycznym, wymienionym w art. 7 ust. (1) pkt 4 i 5 oraz ust. (2) z następującymi zmianami:

1) okres użytkowania budynku nie może trwać dłużej niż 20 lat;
2) przedterminowe wygaśnięcie prawa użytkowania uzależnione jest wyłącznie od zgody osoby, której prawo to służy, oraz od uiszczenia kwoty, ustalonej według zasad, o których mowa w art. 8 ust. (6) i (8); po upływie dziesięciu lat od daty powstania prawa użytkowania zgoda tej osoby nie jest wymagana;
3) o wysokości kwoty, wymienionej w punkcie poprzedzającym, orzeka władza budowlana; w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia orzeczenia strony mogą wystąpić do sądu o ustalenie tej kwoty w trybie postępowania niespornego; ustalenie to nastąpi z zachowaniem zasad, o których mowa w art. 8 ust. (6) i (8)";

7. po art. 9 dodaje się nowy artykuł 9-a w brzmieniu:

„Art. 9-a. Do czasu całkowitej spłaty pożyczki, udzielonej przez Skarb Państwa lub państwową instytucję kredytową na naprawę budynków przez osoby wymienione w art. 7 ust. (1) pkt 4 i 5 i w ust. (2), czynsze należne z tytułu najmu lub dzierżawy naprawionego budynku albo jego części nie podlegają zajęciu przez osoby trzecie, a Skarbowi Państwa i państwowym instytucjom kredytowym służy na nich ustawowe prawo zastawu i ustawowe pierwszeństwo zaspokojenia dla należności z tytułu pożyczki (kapitału, odsetek i kosztów)";

8. art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Budynki naprawione lub których naprawa została rozpoczęta przed dniem 21 listopada 1945 r. przez osoby wymienione w art. 7 ust. (1) pkt 1, 2 i 3 przechodzą w użytkowanie tych osób. Przepisy art. 8 stosuje się odpowiednio. Jako datę powstania prawa użytkowania przyjmuje się datę ukończenia naprawy, a w razie wątpliwości dzień 21 listopada 1945 r.";

9. w art. 12 wyrazy: „oraz Sprawiedliwości" zastępuje się wyrazami: „Sprawiedliwości oraz Ziem Odzyskanych".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Odbudowy do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszym dekretem i innymi przepisami prawnymi, wydanymi przed dniem ogłoszenia tekstu jednolitego, i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 3. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się również do budynków naprawionych przed wejściem w życie dekretu z tym, że w przypadku naprawy budynku, dokonanej przed tą datą przez instytucje społeczne, spółdzielnie mieszkaniowe oraz przez zrzeszenia najemców stosuje się przepisy dekretu z dnia 26 października 1945 r. w pierwotnym jego brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281).

W odniesieniu do budynków, których naprawa została rozpoczęta przed wejściem w życie dekretu niniejszego procent uszkodzenia budynku powinien być ustalony, jeżeli to dotąd nie nastąpiło, przed ustaleniem okresu amortyzacji budynku (art. 8).

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Kultury i Sztuki, Skarbu oraz Sprawiedliwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomulka
Minister Kultury i Sztuki: Stefan Dybowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn

244.
ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 marca 1947 r.

o współdziałaniu władz w akcji planowego zagospodarowania przestrzennego kraju.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 34 poz. 152 z dnia 25 kwietnia 1947 r.

Na podstawie art. 17 ust. 3 dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć rozporządzenie niniejsze używa określenia: „dekret", należy przez nie rozumieć dekret z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109).

§ 2. 1. Obowiązek uzgadniania przez urzędy planowania przestrzennego planów i wytycznych z władzami i organami publicznymi polega na:

1) uzgadnianiu projektowanych zasad planów przed przystąpieniem do sporządzania planów oraz na uzgadnianiu projektów planów w toku ich opracowania;
2) uzgadnianiu wytycznych w stadium ich projektowania.

2. Urzędy planowania przestrzennego przeprowadzają uzgodnienie z odpowiednimi władzami i organami publicznymi, a mianowicie:

1) Główny Urząd Planowania Przestrzennego — projektowane zasady planu krajowego, projekt planu krajowego i wytyczne określone w art. 45 ust. 2 dekretu — z ministerstwami i innymi władzami centralnymi, zainteresowanymi w załatwianiu zagadnień wchodzących w zakres planu i wytycznych;

2) regionalne dyrekcje planowania przestrzennego — projektowane zasady planu regionalnego oraz projekty planów regionalnych i wytyczne określone w art. 5 ust. 1 dekretu — z zainteresowanymi władzami i organami podległymi bezpośrednio władzom centralnym;

3) miejscowe urzędy planowania przestrzennego — projektowane zasady planu miejscowego oraz projekty planów miejscowych — z zainteresowanymi władzami podległymi pośrednio władzom centralnym.

3. Przepis ust. 2 pkt 1 stosuje się odpowiednio w przypadkach sporządzania przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego planu regionalnego lub planu miejscowego na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 1 dekretu, zaś przepis ust. 2 pkt 2 — w przypadkach sporządzania przez regionalną dyrekcję planowania przestrzennego planu miejscowego na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 2 dekretu.

§ 3. 1. Przystępując do uzgodnienia, urzędy planowania przestrzennego przesyłają wymienionym w ust. 2 § 2 władzom i organom projektowane zasady planów, projekty planów (szkice, opracowania itp.) i projekty wytycznych do wiadomości i wypowiedzenia się w terminie wyznaczonym przez urzędy planowania. Termin ten nie może być krótszy:

1) niż 3 miesiące co do projektów sporządzanych przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego;

2) niż jeden miesiąc co do projektów sporządzanych przez regionalne dyrekcje planowania przestrzennego i

3) niż dwa tygodnie co do projektów sporządzanych przez miejscowe urzędy planowania przestrzennego.

2. Jeżeli zainteresowane władze i organa publiczne zgłoszą przeciwko otrzymanym projektom zastrzeżenia nie dające się usunąć w drodze bezpośredniego porozumienia, rozstrzygają:

1) co do projektów sporządzanych przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego — Rada Ministrów na wniosek Ministra Odbudowy, zgłoszony po zasięgnięciu opinii Głównej Rady Planowania;

2) co do projektów, sporządzanych przez regionalne dyrekcje planowania przestrzennego — Minister Odbudowy w porozumieniu z właściwą władzą naczelną;

3) co do projektów, sporządzanych przez miejscowe urzędy planowania przestrzennego — regionalne dyrekcje planowania przestrzennego w porozumieniu z właściwymi władzami, podległymi bezpośrednio władzom naczelnym.

§ 4. 1. Władze i organa publiczne, obowiązane w myśl art. 43 dekretu do uzgadniania swoich zamierzeń w sprawach, wchodzących w zakres planów zagospodarowania przestrzennego, z urzędami planowania przestrzennego powinny przed przystąpieniem do realizacji zamierzeń podawać je do wiadomości i wypowiedzenia się tym urzędom, a mianowicie:

1) ministerstwa i inne władze centralne — Głównemu Urzędowi Planowania Przestrzennego;

2) władze i organa publiczne, podległe bezpośrednio władzom naczelnym — regionalnym dyrekcjom planowania przestrzennego;

3) władze i organa publiczne podległe pośrednio władzom naczelnym — miejscowym urzędom planowania przestrzennego.

2. Przepis ust. 1 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Jeżeli urząd planowania przestrzennego zgłosi zastrzeżenia przeciwko zakomunikowanemu mu zamierzeniu władzy lub organu i rozbieżności stanowisk nie dają się usunąć w drodze bezpośredniego porozumienia, rozstrzygają:

1) co do zamierzeń ministerstw bądź innych centralnych władz — Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra;

2) co do zamierzeń władz i organów publicznych podległych bezpośrednio władzom naczelnym — właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Odbudowy;

3) co do zamierzeń władz i organów publicznych, podległych pośrednio władzom naczelnym — władze i organa publiczne, podległe bezpośrednio władzom naczelnym w porozumieniu z regionalnymi dyrekcjami planowania przestrzennego.

§ 6. 1. Współdziałanie Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego z Centralnym Urzędem Planowania polega na:

1) uzgadnianiu z Centralnym Urzędem Planowania projektowanych zasad planu krajowego przed podaniem ich do wiadomości ministrom i innym władzom centralnym oraz stałym porozumiewaniu się w zakresie dalszych prac nad tym planem;

2) uzgadnianiu stanowiska z Centralnym Urzędem Planowania przed wyrażeniem zgody na plan regionalny, stosownie do art. 23 dekretu;

3) stałego porozumiewania się z Centralnym Urzędem Planowania w zakresie ustalania programu działalności Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego.

2. Centralny Urząd Planowania porozumiewa się z Głównym Urzędem Planowania Przestrzennego w sprawie planu i zamierzeń, mających znaczenie dla planowego zagospodarowania przestrzennego.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Min. Odbudowy w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

245.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Oświaty: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 26 lutego 1926 r. do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 153, z dnia 25 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 5 ust. 2 z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 46, poz. 454) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 26 lutego 1926 r. w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Reform Rolnych do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 203), z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 47, poz. 364 i z 1945 r. Nr 57, poz. 326) — § 23 otrzymuje brzmienie:

„§ 23. Opłata za egzamin w pełnym zakresie art. 4 lit. a) i b) ustawy o mierniczych przysięgłych wynosi 4.500 zł, za egzamin zaś w zakresie art. 4 lit b) — 2.500 zł".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
Minister Oświaty: Stanisław Skrzeszewski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

246.

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 kwietnia 1947 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i o opłatach przemiałowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 154, z dnia 25 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 roku o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49) w brzmieniu ustalonym dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i o opłatach przemiałowych (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 156) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 211) uchyla się przepisy §§ 1, 2, 3, 4, 7, i 9.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz

247.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 lutego 1947 r.

o kosztach utrzymania w więzieniach i aresztach gminnych osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 115, z dnia 25 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 596 lit. c) kodeksu postępowania karnego oraz w związku z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 393) zarządzam, co następuje:

§ 1. Wysokość kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych ustala się na czas od 1 marca 1947 r. na kwotę 50 zł za każdy dzień, z czego przypada na koszty wyżywienia 35 zł.

§ 2. Wysokość kosztów wyżywienia w aresztach gminnych osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych ustala się na czas od 1 marca 1947 r. na kwotę 35 zł za każdy dzień.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1947 r.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

248.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 lutego 1947 r.

o taksie za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 116, z dnia 25 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 596 lit a) kodeksu postępowania karnego zarządzam, co następuje:

§ 1. Za doręczenie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych pobiera się opłatę w wysokości 15 zł za każde doręczenie.

§ 2. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 kwietnia 1931 r., dotyczące taksy za doręczenie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 383) wraz z późniejszymi zmianami. Jednakże dotychczasowe przepisy o taksie za doręczanie stosuje się nadal w sprawach wszczętych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia — o ile wniesiony już został akt oskarżenia — aż do ukończenia postępowania w instancji.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

249.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 lutego 1947 r.,

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zmianie rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 117, z dnia 25 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 596 lit. b) kodeksu postępowania karnego w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzam, co następuje:

§ 1. Określoną w § 13 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy (Dz. U. R. P. Nr 47, poz. 390) najwyższą opłatę przewidzianą za przechowanie rzeczy podwyższa się do 200 zł.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski

250.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI oraz PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 10 lutego 1947 r.

o ustanowieniu okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 113, z dnia 25 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 8 §§ 1, 2 i 3 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych z dnia 28 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 476 i z 1946 r. Nr 12, poz. 76) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się okręgowe sądy ubezpieczeń społecznych:

a) w Warszawie dla m. st. Warszawy oraz województw: białostockiego, lubelskiego i warszawskiego,
b) w Gdyni dla województw: gdańskiego, olsztyńskiego i pomorskiego,
c) w Katowicach dla województwa śląskiego,
d) w Krakowie dla województw: kieleckiego, krakowskiego i rzeszowskiego,
e) w Łodzi dla m. Łodzi i województwa łódzkiego,
f) w Poznaniu dla województwa poznańskiego,
g) w Szczecinie dla województwa szczecińskiego,
h) we Wrocławiu dla województwa wrocławskiego.

§ 2. Liczba ławników wynosi w Okręgowym Sądzie Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie po 50, w innych okręgowych sądach ubezpieczeń społecznych, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, po 40 z każdej z dwóch grup: pracowników i pracodawców.

§ 3. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 sierpnia 1945 r. o ustanowieniu okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 176).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Kazimierz Rusinek

251.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ODBUDOWY oraz PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 21 marca 1947 r.

o warunkach bezpieczeństwa przy robotach rozbiórkowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 128 z dnia 29 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 376 i 381 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216 i Nr 77, poz. 514) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. 34, poz. 216 i Nr 77, poz. 514).

2. Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy tegoż rozporządzenia.

§ 2. 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się zarówno do rozbiórek, dokonywanych na podstawie zezwolenia władzy, udzielonego stosownie do przepisów art. 332 i 334 lit b), jak i rozbiórek dokonywanych na jej zarządzenie.

2. Przez rozbiórkę należy rozumieć: ręczne rozbieranie budowli lub ich części, rozbieranie ich za pomocą odpowiednich maszyn, obalanie za pomocą siły ludzkiej, zwierząt lub siły mechanicznej, wreszcie rozsadzanie za pomocą materiałów wybuchowych.

II. Organizacja rozbiórki i nadzór

§ 3. 1. Właściwa władza zgodnie z art. 359 ust. 1 zarządzi wykonanie niebezpiecznych robót rozbiórkowych pod nadzorem uprawnionego technicznego kierownika. Za niebezpieczne uważane są roboty mogące zagrażać życiu i zdrowiu ludzkiemu ze względu na stan budynku, mającego być rozebranym, albo ze względu na sposób dokonywania rozbiórki.

2. Nazwisko kierownika technicznego należy podać do wiadomości właściwego obwodowego inspektora pracy co najmniej na 3 dni przed rozpoczęciem robót rozbiórkowych.

§ 4. 1. Przed przystąpieniem do robót rozbiórkowych należy przedstawić właściwej władzy program robót, opracowany zgodnie z zasadami wiedzy technicznej i sztuki budowlanej, usuwający niebezpieczeństwo przy zawaleniu się ścian lub innych konstrukcyjnych części budynku.

2. Jeżeli władza nie udzieliła odpowiedzi, do robót rozbiórkowych według przedstawionego programu można przystąpić:

1) gdy rozbiórka ma być dokonana w miejscu jej siedziby — po upływie 3 dni.
2) gdy rozbiórka ma być dokonana poza miejscem jej siedziby — po upływie 2 tygodni.

§ 5. Roboty rozbiórkowe niebezpieczne należy wykonywać przez fachowe przedsiębiorstwo, posiadające wykonawcę o odpowiednich kwalifikacjach technicznych i zatrudniające pracowników dobrze obeznanych z tego rodzaju robotami.

§ 6. Na tablicy, której wywieszenie w miejscu wykonywania niebezpiecznych robót rozbiórkowych jest wymagane stosownie do przepisu § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 września 1935 r. o nadzorze policyjno-budowlanym nad wykonywanymi robotami budowlanymi (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 438), należy obok danych, określonych w tym przepisie, umieścić nazwę firmy wykonującej roboty i jej adres.

§ 7. 1. W miejscu wykonywania robót rozbiórkowych powinny znajdować się: program robót oraz zarządzenie lub pozwolenie na rozbiórkę.

2. W miejscu wykonywania niebezpiecznych robót rozbiórkowych ponadto powinien znajdować się dziennik rozbiórki.

§ 8. 1. Dziennik rozbiórki prowadzi techniczny kierownik robót w księdze, którą wydaje władza budowlana.

2. Karty księgi powinny być kolejno ponumerowane i zeszyte sznurem, którego obydwa końce mają być przymocowane za pomocą urzędowej pieczęci lakowej do ostatniej strony księgi. Ilość kart księgi stwierdzi władza swym podpisem.

3. Po ukończeniu rozbiórki techniczny kierownik robót powinien podpisać dziennik rozbiórki i przedstawić go właściwej władzy.

§ 9. Dziennik rozbiórki powinien zawierać:

1) oznaczenie numeru dziennika,
2) oznaczenie nieruchomości,
3) oznaczenie, kiedy i przez kogo zostało udzielone pozwolenie na rozbiórkę albo wydane zarządzenie rozbiórki,
4) wymienienie technicznego kierownika z podaniem jego adresu,
5) wymienienie przedsiębiorcy i wykonawcy rozbiórki z podaniem ich adresów,
6) oznaczenie dni i godzin, w których każda z osób określonych w pkt 4 i 5 ma znajdować się w miejscu rozbiórki.

§ 10. 1. Do dziennika rozbiórki należy wpisywać w szczególności:

1) kolejność i sposób wykonywania robót rozbiórkowych,
2) protokólarne stwierdzenie, czy mury, stropy i inne konstrukcyjne części, na których mają znajdować się pracownicy w czasie rozbiórki bądź na których mają być oparte drabiny lub inne urządzenia pomocnicze, posiadają dostateczną do tego wytrzymałość.
3) opisanie środków zabezpieczających użytych przy rozbiórce,
4) datę założenia i usunięcia urządzeń pomocniczych przy rozbiórce, mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzkiego,
5) szczegółowe dane, dotyczące okresowego i doraźnego badania urządzeń, określonych w pkt 4,
6) okoliczności towarzyszące rozbiórce i mogące służyć za podstawę do opracowania nowych skutecznych metod zabezpieczenia przy rozbiórce,
7) wszelkie okoliczności, mogące mieć wpływ na bezpieczeństwo życia lub zdrowia ludzkiego przy rozbiórce,
8) oznaczenie każdorazowej bytności kierownika technicznego,
9) zarządzenia technicznego kierownika,
10) oznaczenie każdorazowej bytności organów władzy oraz ich uwag i poleceń.

2. Protokólarne stwierdzenia, określone w ust. 1 pkt 2), powinny być podpisane przez kierownika technicznego i wykonawcę rozbiórki.

3. Przedsiębiorca, wykonawca i inne osoby, zatrudnione przy budowie, mogą wpisywać do dziennika rozbiórki swe uwagi w sprawach związanych z bezpieczeństwem robót rozbiórkowych.

4. W dzienniku rozbiórki można umieszczać dane dotyczące gospodarczej strony dokonywanej rozbiórki.

§ 11. 1. W razie zarządzenia przez władzę niezwłocznej rozbiórki w przypadkach niecierpiących zwłoki do rozbiórki można przystąpić przed dopełnieniem warunków, określonych w § 3 ust. 2, § 4, § 6 i § 7, i przed wydaniem przez władzę księgi dziennika rozbiórki.

2. Jeżeli roboty rozbiórkowe zostaną ukończone przed upływem terminów, określonych w § 4 ust. 2, i przed otrzymaniem księgi dziennika rozbiórki, należy przedstawić władzy szczegółowe sprawozdanie o ich przebiegu.

III. Urządzenia zabezpieczające i ochronne.

§ 12. 1. Urządzenia pomocnicze, transportowe i ochronne oraz podnośniki i materiały używane do tych urządzeń powinny odpowiadać wymaganiom rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej z dnia 23 maja 1935 r. — Przepisy dotyczące

przestrzegania warunków bezpieczeństwa i higieny przy robotach budowlanych (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 329).

2. Przejścia, pomosty i inne niebezpieczne dla pracowników miejsca należy zabezpieczyć za pomocą odpowiednio umocowanych barier, a pomosty oprócz tego zaopatrzyć w obrzeżenia (listwy krawężnikowe).

§ 13. 1. Znajdujące się w pobliżu miejsca rozbiórki budowle, urządzenia użyteczności publicznej, latarnie, słupy, przewody i roślinność należy stosownie do potrzeby zabezpieczyć przed zniszczeniem lub uszkodzeniem.

2. Jeżeli ze względu na stan budowli podlegającej rozbiórce, konieczność niezwłocznego przystąpienia do robót rozbiórkowych lub inne warunki lokalne nie można wystarczająco zabezpieczyć przedmiotów, określonych w ust. 1, właściwa władza zawiadomi o tym właścicieli lub organa, w których zarządzie znajdują się wspomniane przedmioty.

IV. Środki zabezpieczające pracowników i narzędzia.

§ 14. 1. W razie wytwarzania się przy rozbiórce większej ilości pyłu należy zaopatrzyć pracowników w okulary ochronne.

2. Pracownicy, zatrudnieni bezpośrednio przy burzeniu ścian lub innych konstrukcyjnych części, powinni być zaopatrzeni w hełmy ochronne, jeżeli mogą być narażeni na spadanie na nich gruzu.

3. Pracowników, ciągnących liny przy obalaniu ścian lub innych konstrukcyjnych części, należy zaopatrzyć w urządzenia zabezpieczające przed urazami rąk, jak: rękawice ochronne, pociągacze itd.

§ 15. Przed przystąpieniem do robót rozbiórkowych wykonawca powinien poinformować pracowników o sposobie wykonywania rozbiórki i pouczyć ich o zachowaniu się w miejscu rozbiórki, ze względu na bezpieczeństwo pracy.

§ 16. Miejsce i sposób ustawienia drabin w celu wejścia na mur powinny być wskazywane przez wykonawcę robót rozbiórkowych.

§ 17. Narzędzia ręczne powinny być mocno i pewnie osadzone na zdrowych i gładkich trzonach oraz utrzymane w stanie należytym.

V. Wpływy atmosferyczne.

§ 18. Przy wykonywaniu robót rozbiórkowych należy uwzględnić wpływ warunków atmosferycznych, jak deszczu, mrozu, odwilży.

§ 19. Podczas silnego wiatru nie należy prowadzić robót na ścianach lub innych konstrukcyjnych częściach albo pod nimi jeżeli zachodzi możliwość ich obalenia przez wiatr.

VI. Zapewnienie bezpieczeństwa publicznego.

§ 20. Jeżeli wskutek dokonywania rozbiórki zachodzi potrzeba czasowego skasowania lub ograniczenia przejazdu lub przejścia dla pieszych, należy stosownie do warunków lokalnych:

1) ustawić w odpowiednich miejscach przepisowe znaki ostrzegawcze i kierunkowe wskazujące drogi okrężne, stosownie do wymagań przepisów o ruchu na drogach publicznych, albo
2) wystawić specjalnych wartowników, zaopatrzonych w odpowiednie przyrządy sygnalizacyjne, lub wreszcie
3) zastosować oba środki łącznie.

§ 21. Przed przystąpieniem do robót rozbiórkowych wykonawca powinien stwierdzić, czy na miejscu objętym robotami rozbiórkowymi albo w miejscach zagrożonych w czasie wykonywania tych robót nie ma osób postronnych.

VII. Rozbiórka ręczna.

§ 22. Jeżeli rozbiórka ręczna murów albo innych elementów budowlanych na wysokości powyżej 4 m ponad otaczającym terenem ma być dokonywana bez użycia rusztowań, należy zaopatrzyć pracowników w pasy ochronne na linach.

§ 23. Zrzucanie podczas rozbiórki wystających części budynku powinno być wykonywane w obecności wykonawcy robót rozbiórkowych z zastosowaniem środków ostrożności, wymaganych przy obaleniu ścian.

§ 24. Jeżeli w czasie pracy jeden pracownik ma znajdować się nad drugim, miejsce pracy tego ostatniego należy zabezpieczyć za pomocą daszku ochronnego.

§ 25. 1. Miejsce zrzucania gruzu przy rozbiórce powinno być należycie zabezpieczone.

2. Przy usuwaniu gruzu z większych płaszczyzn należy stosować zsuwnice pochyłe.

3. Zsuwnice należy urządzić w sposób zapobiegający spadaniu lub wypadaniu gruzu na miejsca do tego nieprzeznaczone.

§ 26. 1. Spuszczać i gromadzić gruz należy w miejscach wyznaczonych przez wykonawcę.

2. Gromadzenie gruzu na stropach, balkonach, klatkach schodowych i innych konstrukcyjnych częściach budynku jest zabronione.

VIII. Obalanie ścian i innych elementów budowlanych.

§ 27. 1. Teren przy obalanej ścianie lub innej części budynku na odpowiedniej stosownie do potrzeby odległości powinien być ogrodzony lub uniedostępniony zarówno dla pracowników, jak i dla osób postronnych.

2. Odległość, o której mowa w ust. 1. ustala wykonawca robót rozbiórkowych.

3. Zabrania się obalania ścian lub innych części budynków przez podkopywanie i podcinanie.

§ 28. Przed przystąpieniem do obalania ściany wykonawca robót rozbiórkowych powinien sprawdzić stanowiska pracowników zatrudnionych przy obalaniu.

§ 29. 1. Przy zakładaniu liny powinien być zastosowany taki sposób jej dźwigania wzwyż, aby przypadkowo strącone cegły lub gruz nie spadały na pracowników.

2. Umocowanie liny powinno być niezawodne.

3. Przy ciągnięciu lin traktorami kontrola lin powinna być dokonywana przed każdym użyciem.

IX. Rozbiórka przy użyciu materiałów wybuchowych.

§ 30. Obalanie lub rozsadzanie części budynków za pomocą materiałów wybuchowych powinno być dokonywane według zasad obowiązujących przy robotach górniczych, zgodnie z warunkami ustalonymi przez władzę i przy użyciu pracowników dobrze obeznanych z tego rodzaju robotami.

§ 31. O terminie rozbiórki z zastosowaniem materiałów wybuchowych należy zawiadomić otoczenie w promieniu działania wybuchu, a na żądanie władzy ponadto ogłosić w codziennych pismach miejscowych, jeżeli takie istnieją.

§ 32. 1. Jeżeli w promieniu działania wybuchu znajdują się drogi publiczne, obalania lub rozsadzania należy dokonywać w takim czasie, gdy ruch na tych drogach jest najmniejszy.

2. Na drogach i w innych miejscach, gdzie mogliby znaleźć się przypadkowi przechodnie w czasie stosowania rozbiórki za pomocą materiałów wybuchowych, należy na granicy promienia działania wybuchów ustawić wartowników, zaopatrzonych w odpowiednie przyrządy sygnalizacyjne.

§ 33. Zabrania się rozbiórki za pomocą materiałów wybuchowych w przypadkach, gdy wskutek wybuchów mogłyby doznać uszkodzenia znajdujące się w pobliżu zdatne do użytku budynki lub inne obiekty.

X. Przepisy końcowe.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 35. Z dniem wejścia z życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą § 34 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej z dnia 23 maja 1935 r. o przepisach dotyczących przestrzegania warunków bezpieczeństwa i higieny przy robotach budowlanych (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 329).

Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Pracy i Opieki Społ.: Kazimierz Rusinek

252

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI I HANDLU
z dnia 5 lutego 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie gospodarowania i organizacji skupu ubocznych produktów poubojowych.

(Przedruk z Dziennika Ustaw R. P. Nr 27, poz. 109, z dnia 22 marca 1947 r.)

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 23 stycznia 1947 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105) zarządza się, co następuje:

§ 1. Gospodarowanie na terenie całego Państwa produktami, wymienionymi w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie obrotu i gospodarowania ubocznymi produktami poubojowymi (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 108), oraz skup tych produktów powierza się Towarzystwu Przemysłowo-Handlowemu „Bacutil" Sp. z o. o. w Warszawie, pod nadzorem Ministra Aprowizacji i Handlu.

§ 2. Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe „Bacutil" obowiązane jest nabyć każdą zaofiarowaną ilość produktów wymienionych w § 1 i posiadać w rzeźniach placówki zbiorcze.

Minister Aprowizacji i Handlu może w szczególnych przypadkach zwalniać od tych obowiązków.

§ 3. Towarzystwo Przemysłowo-Handlowe „Bacutil" ma wyłączne prawo:

a) zbierania i skupywania na terenie rzeźni i fabryk przetworów mięsnych produktów wymienionych w § 1.

b) oczyszczania i szlamowania jelit zwierząt ubijanych w rzeźniach.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
w/z Minister Roln. i Ref. Roln.: Bolesław Podedworny

253

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
z dnia 24 lutego 1947 r.

w sprawie wykonania § 3 rozporządzenia Rady Ministr. z dnia 31 października 1946 r. o wprowadzeniu publicznej gospodarki lokalami na obszarze województwa śląskiego i wrocławskiego oraz niektórych powiatów województw: krakowskiego, poznańskiego i olsztyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 359).

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 28, poz. 241 z dnia 27 lutego 1947 r.)

Na podstawie §§ 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 października 1946 r. o wprowadzeniu publicznej gospodarki lokalami na obszarze województw śląskiego i wrocławskiego oraz niektórych powiatów województwa krakowskiego, poznańskiego i olsztyńskiego (Dz U. R. P. Nr 64, poz. 359) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Na obszarze województwa śląskiego następujące osiedla mają charakter osiedli podmiejskich:

1) gminy: Wełnowiec, Panewnik i Piotrowice powiatu katowickiego,

2) gmina Niwka powiatu będzińskiego,

3) gmina Chwałowice oraz osiedla Orzepowice i Wielopole powiatu rybnickiego,

4) osiedla Mikuszowice, Kamienica, Stare Bielsko i Komorowice powiatu bielskiego.

§ 2.

Publiczną gospodarkę lokalami w osiedlach wymienionych w § 1 podporządkowuje się:

1) w gminach Wełnowiec, Panewnik i Piotrowice — władzom kwaterunkowym m. Katowic,

2) w gminie Niwka — władzom kwaterunkowym m. Sosnowca,

3) w gminach Chwałowice oraz osiedlach Orzepowice i Wielopole — władzom kwaterunkowym m. Rybnika.

4) w osiedlach Mikuszowice, Kamienica, Stare Bielsko i Komorowice — władzom kwaterunkowym m. Bielska.

§ 3.

Na obszarze powiatów bialskiego, chrzanowskiego i krakowskiego, województwa krakowskiego, następujące osiedla mają charakter osiedli podmiejskich:

1) gromady Komorowice, Hałcnów, Mikuszowice i Straconka, gminy Biała, powiatu bialskiego,

2) gromady Babice, Dwory, Broszkowice, Stare Stawy, Zaborze, Brzezinka, Klucznikowice gminy wiejskiej Oświęcim, powiatu bialskiego,

3) gromada Jeleń, gminy wiejskiej Jaworzno, powiatu chrzanowskiego.

4) gromady Siercza, Lędnica Górna, Zabawa, Bogucice i Krzyszkowice powiatu krakowskiego.

§ 4.

Publiczną gospodarkę lokalami w osiedlach wymienionych w § 3 podporządkowuje się:

1) w gromadach Komorowice, Hałcnów, Mikuszowice i Straconka — władzom kwaterunkowym m. Białej Krakowskiej.

2) w gromadach Babice, Dwory, Broszkowice, Stare Stawy, Zaborze, Brzezinka, Klucznikowice — władzom kwaterunkowym m. Oświęcimia,

(3) w gromadzie Jeleń — władzom kwaterunkowym m. Jaworzna,

4) W gromadzie Siercza, Lednica Górna, Zabawa, Bogucice i Krzyszkowice — władzom kwaterunkowym m. Wieliczki.

§ 5.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej
Edward Osóbka-Morawski

254

ZARZĄDZENIE
Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego
z dnia 8 IV. 1947 r.

o świadectwach broni posiadanej przez straże ochronne.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 48, poz. 324 z dnia 10 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 29 ust. (1) Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 27 października 1932 r. Prawo o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 807), zarządzam co następuje:

1. Urzędy, organizacje społeczne oraz przedsiębiorstwa państwowe, samorządowe i prywatne, którym broń jest potrzebna dla ochrony mienia lub bezpieczeństwa życia ich pracowników, winny uzyskać na każdą sztukę broni palnej — świadectwo broni wystawione przez władzę bezpieczeństwa publicznego.

2. Wymienione świadectwo broni wraz z legitymacją służbową danej instytucji stwierdzającą udział pracownika w ochronie objektu, uprawnia go do posiadania broni w czasie wykonywania obowiązków służbowych na terenie danego objektu.

W wypadkach, gdy broń potrzebna jest dla pełnienia czynności ochronnych poza terenem danej instytucji, pracownik winien posiadać prócz świadectwa broni i legitymacji służbowej także odpowiednie zaświadczenie stwierdzające charakter jego podróży względnie przyczynę wydalenia się poza teren instytucji.

Posiadanie broni poza czasem służby uważane jest za nielegalne.

3. Świadectwa broni wydawane są przez Wojewódzkie Urzędy Bezpieczeństwa Publicznego.

Właściwość terytorialną urzędu określa się według miejsca położenia chronionego objektu.

4. Wnioski o wydanie świadectw broni potwierdzone przez władze zwierzchnie danego działu administracji lub gospodarki, winny być składane przez kierowników instytucji (naczelników urzędów, dyrektorów fabryk).

We wniosku, który winien zawierać szczegółowe uzasadnienie konieczności ochrony danego obiektu, należy podać wykaz posiadanej broni zawierający następujące dane: 1) nazwa broni, 2) kaliber, 3) numer, 4) rok wyrobu, 5) znaki szczególne, 6) ilość posiadanej amunicji, 7) pochodzenie broni i amunicji.

Do wniosku należy również załączyć imienny wykaz pracowników, którym broń ma być wydawana wraz z ich życiorysami, oraz podać kandydata na stanowisko komendanta straży, który ponosić będzie całkowitą odpowiedzialność we wszystkich sprawach związanych z uzbrojeniem straży danego obiektu.

5. Po przeprowadzeniu kontroli broni posiadanej przez instytucję oraz zatwierdzeniu komendanta straży na jego ręce wydane zostaną świadectwa broni.

Również ogólny spis strażników winien być zatwierdzony przez władze bezpieczeństwa publicznego.

6. Komendant straży obowiązany jest zaprowadzić specjalną księgę wydawanej broni służbowej, zawierającą następujące rubryki: 1) liczba porządkowa, 2) data i godzina wydania broni, 3) nazwa i numer broni, 4) numer świadectwa broni, 5) ilość naboi, 6) nazwisko i imię otrzymującego, 7) pokwitowanie odbioru (podpis otrzymującego), 8) data i godzina zwrotu broni, 9) uwagi, 10) podpis komendanta straży.

Księga ta winna być zawsze dostępna dla kontroli organów służby bezpieczeństwa.

7. Broń wraz ze swym świadectwem winna być wydawana poszczególnym pracownikom (strażnikom) przez komendanta straży bezpośrednio przed przystąpieniem przez nich do czynności służbowych i zdawana natychmiast po zakończeniu służby, każdorazowo za pokwitowaniem w wymienionej w pkt. 6 księdze.

Na każdym obiekcie winno znajdować się odpowiednio zabezpieczone pomieszczenie dla przechowywania broni i amunicji.

8. Tryb postępowania odnośnie świadectw broni posiadanej przez straże powołane w drodze ustawowej, regulują przepisy odrębne.

9. Uchyla się przepisy pkt. pkt. 4, 8 i 9 Zarządzenia z dnia 13 grudnia 1946 r. o pozwoleniach na broń palną (Monitor Polski Nr 2 z 1947 r.).

Pozostałe przepisy wymienionego zarządzenia odnośnie pozwoleń na broń dla straży ochronnych mają analogiczne zastosowanie do świadectw broni.

10. Wymienione w pkt 1 instytucje winny uzyskać świadectwa broni odnośnie całego posiadanego przez te instytucje uzbrojenia w ciągu 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego zarządzenia.

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: St. Radkiewicz

255

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 marca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie diet i wynagrodzeń członków Komisyj Ziemskich.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego M. R. i R. R. Nr 3, poz. 27, z dnia 10 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 11 dekretu z dnia 13 września 1946 r. o organizacji Komisji Ziemskich (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 340) ustalam w porozumieniu z Ministrem Skarbu niżej podane zasady wypłaty diet i wynagrodzeń członków Komisyj Ziemskich:

1. Wszyscy członkowie Komisyj Ziemskich zamiejscowi (pobierający i niepobierający uposażenia ze Skarbu Państwa) otrzymują zwrot kosztów przejazdu i diety w skali obowiązującej dla urzędników państwowych (rozp. Rady Ministrów z 12. IX. 45 r. Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228 znowelizowane rozp. Rady Ministrów z dnia 5. IX. 46 r. Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 289).

2. Wszyscy członkowie miejscowi, otrzymują wynagrodzenie w wysokości zł 200. — (złotych dwieście) za posiedzenie oraz zwrot kosztów dojazdu, o ile mieszkają w odległości przekraczającej 4 km od siedziby Komisji.

3. Przy wyjazdach w teren obowiązują zasady podane w pkt. 1 niniejszego zarządzenia.

4. Podsekretarze Stanu, Wiceprezes Głównej Komisji Ziemskiej, Wojewodowie i Starostowie wynagrodzenia za przewodniczenie na posiedzeniu Komisji nie otrzymują.

5. Wypłaty diet, wynagrodzeń i kosztów podróży za prace związane z czynnościami Komisyj Ziemskich, dokonywane być mają z sum, przeznaczonych na wykonanie reformy rolnej.

Minister: J. Dąb-Kocioł.

256

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 15 marca 1947 r.

w sprawie powołania Rady Oświaty Rolniczej.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego M. R. i R. R. Nr 3 poz. 28, z dnia 10 kwietnia 1947 r.)

Stosownie do postanowień § 7 zarządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministra Obrony Narodowej z dnia 14 marca 1947 r. w sprawie powołania organów przysposobienia rolniczego i wojskowego postanawia się co następuje:

Celem oparcia akcji Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego (P. R. W.) na szerokiej podstawie społecznej powołuje się Główną Radę Oświaty Rolniczej oraz Wojewódzkie, Powiatowe i Gminne Rady Oświaty Rolniczej. Z chwilą utworzenia Rad Oświaty Rolniczej rozwiązane będą Komitety Oświaty Rolniczej oraz Sekcje Przysposobienia Rolniczego, działające na podstawie okólnika Ministerstwa Rolnictwa i R. R. z dnia 26 stycznia 1945 r. oraz wytycznych organizacji i realizacji powszechnej oświaty rolniczej z r. 1946/7.

Zakres działania Rad Oświaty Rolniczej, do czasu wydania zarządzeń uzupełniających, obejmuje dotychczasowe zadania Komitetów Oświaty Rolniczej oraz Sekcji Przysposobienia Rolniczego, a ponadto Rady Oświaty Rolniczej będą organem doradczym i opiniodawczym oraz organem nadzoru społecznego dla spraw P. R. W.

Skład Rad Oświaty Rolniczej.

Rady Oświaty Rolniczej składają się:

1. Na szczeblu gminnym z przedstawicieli (po jednym):

a) Rad Narodowych,
b) Związku Samopomocy Chłopskiej,
c) demokratycznych stronnictw politycznych,
d) demokratycznych organizacji młodzieżowych;

2. Na szczeblu powiatowym i wojewódzkim z przedstawicieli (po jednym):

a) Rad Narodowych,
b) Związku Samopomocy Chłopskiej,
c) demokratycznych stronnictw politycznych,
d) demokratycznych organizacji młodzieżowych,
e) Wojska Polskiego,
f) Władz Oświaty Rolniczej.

Do Głównej Rady Oświaty Rolniczej zostaną zaproszeni przedstawiciele (po jednym):

a) Komisji Rolnej Sejmu,
b) Komisji Oświatowej Sejmu,
c) Zarządu Głównego Związku Samopomocy Chłopskiej,
d) demokratycznych stronnictw politycznych,
e) demokratycznych organizacji młodzieżowych,
f) Ministra Obrony Narodowej,
g) Ministra Oświaty,
h) Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Członkowie Rady wybierają przewodniczącego. W posiedzeniach Rady Oświaty Rolniczej mogą brać udział z głosem doradczym pracownicy P. R. W., przy czym inspektor lub instruktor P. R. W. Związku Samopomocy Chłopskiej pełni z reguły obowiązki sekretarza-referenta Rady.

Rady Oświaty Rolniczej mogą dokooptować do swego składu także inne osoby.

Powołanie Rad Oświaty Rolniczej.

Główną Radę Oświaty Rolniczej powołuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Wojewódzkie Rady Oświaty Rolniczej powołują wojewodowie.

Powiatowe i Gminne Rady Oświaty Rolniczej powołują starostowie.

Siedziba Rad Oświaty Rolniczej.

Siedzibą Rad Oświaty Rolniczej na wszystkich szczeblach organizacyjnych jest siedziba Związku Samopomocy Chłopskiej.

Działalność Rad Oświaty Rolniczej.

Rady Oświaty Rolniczej zbierają się co najmniej raz na miesiąc.

Dla poszczególnych zadań Rada może wyłonić Komisje lub Komitety Wykonawcze.

Rady Oświaty Rolniczej przesyłają co miesiąc sprawozdanie ze swej działalności do Rad Oświaty Rolniczej wyższego rzędu (Gminna — do Powiatowej, Powiatowa — do Wojewódzkiej, Wojewódzka — do Głównej).

Sprawozdania Rad Powiatowych winny zawierać ocenę działalności Rad gminnych na terenie powiatu.

Sprawozdania Rad Wojewódzkich — ocenę działalności Rad Powiatowych na terenie województwa.

Za regularne przesyłanie sprawozdań odpowiedzialny jest sekretarz-referent Rady.

Minister: J. Dąb-Kocioł

257

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 14 marca 1947 r.

w sprawie powołania organów przysposobienia rolniczego i wojskowego młodzieży wiejskiej.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego M. R. i R. R. — Nr 3, poz. 26, z dnia 10. kwietnia 1947 r.)

Dla wykonania zadań wynikających z art. 15 ustawy z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389) oraz dekretu z dnia 16 stycznia 1946 r. o powszechnym obowiązku wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 195) w odniesieniu do młodzieży wiejskiej — zarządza się, co następuje:

§ 1.

Celem upowszechnienia i usprawnienia przysposobienia rolniczego oraz wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego młodzieży wiejskiej, łączy się te akcje i wprowadza się powszechne przysposobienie rolnicze i wojskowe (w skrócie P. R. W.) dla młodzieży wiejskiej obojga płci od lat 16-tu.

Zadaniem przysposobienia rolniczego i wojskowego jest:

a) podniesienie poziomu gospodarczego wsi przez powszechne kształcenie zawodowe młodzieży wiejskiej;

b) wychowanie fizyczne i przysposobienie wojskowe młodzieży wiejskiej, a także zapewnienie wychowania społeczno-obywatelskiego tej młodzieży dla wyszkolenia przyszłego wzorowego żołnierza-demokraty.

§ 2.

W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych tworzy się dla spraw przysposobienia rolniczego i wojskowego młodzieży wiejskiej Wydział Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego (P. R. W.).

Na czele Wydziału P. R. W. stoi Naczelnik Wydziału oraz jako zastępca Główny Inspektor P. R. W., powołani przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 3.

Wydział P. R. W. podlega bezpośrednio Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych i dzieli się na: 1) Inspektorat Przysposobienia Rolniczego (P. R.), oraz 2) Inspektorat Przysposobienia Wojskowego (P. W.).

§ 4.

W Urzędach Wojewódzkich tworzy się dla spraw P. R. W. w ramach Wydziałów Oświaty Rolniczej Inspektoraty P. R. W., w skład których wchodzą: 1) Inspektor Przysposobienia Rolniczego (P. R.), oraz 2) Jnspektor Przysposobienia Wojskowego (P. W.), Inspektor P. R. jest kierownikiem Inspektoratu P. R. W.

§ 5.

W Starostwach sprawami P.R.W. kieruje Powiatowy Inspektor Oświaty Rolniczej lub jego zastępca.

Na wniosek Powiatowej Rady Oświaty Rolniczej Starosta może powierzyć to kierownictwo Instruktorowi P.R. Związku Samopomocy Chłopskiej.

Kierownik P. R. W. jest jednocześnie Instruktorem P.R.

Instruktorem P. W. jest Powiatowy Instruktor Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego, który jest jednocześnie zastępcą P.R.W.

§ 6.

Na terenie gminy Starostwo (powiatowy kierownik P. R. W.) powołuje w porozumieniu z miejscowymi radami oświaty rolniczej gminnych instruktorów P.R.W. z pośród personelu szkół rolniczych, gminnych ośrodków oświaty rolniczej, lub z pośród instruktorów Związku Samopomocy Chłopskiej.

Zastępcą instruktora gminnego P.R.W. jest gminny instruktor P. W., wyznaczony przez powiatowego instruktora P. W.

§ 7.

Odrębnym zarządzeniem powołane będą na wszystkich szczeblach organizacyjnych, jako czynnik doradczy i opiniodawczy oraz nadzoru społecznego dla spraw P. R. W. — Rady Oświaty Rolniczej.

§ 8.

Przy organizowaniu i prowadzeniu przysposobienia rolniczego i wojskowego organa P. R. W. na wszystkich szczeblach organizacyjnych porozumiewają się i ściśle współpracują z odpowiednimi organami Związku Samopomocy Chłopskiej.

§ 9.

Organa Przysposobienia Rolniczego i Wojskowego podlegają pod względem fachowym: 1) w zakresie przysposobienia rolniczego — organom Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, 2) w zakresie przysposobienia wojskowego — organom Ministerstwa Obrony Narodowej.

§ 10.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 marca 1947 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Jan Dąb-Kocioł
Minister Obrony Narodowej
Michał Żymierski, Marszałek Polski.

258

MINISTER ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

PISMO OKÓLNE

z dnia 15 marca 1947 r.
(Nr DOg./1-1-/7)

w sprawie powołania organów przysposobienia rolniczego i wojskowego młodzieży wiejskiej.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego M. R. i R. R. — Nr. 3, poz. 30, z dnia 10 kwietnia 1947 r.)

Dla upowszechnienia oświaty rolniczej na wsi wprowadza się z dniem 15 marca 1947 r. połączone przysposobienie rolnicze oraz wychowanie fizyczne i wojskowe młodzieży wiejskiej.

Z uwagi na olbrzymie znaczenie tej akcji dla rozwoju rolnictwa w Polsce należy zmobilizować wszelkie siły i środki, by zamierzone cele zostały zrealizowane.

W akcji udział biorą: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wraz z podległym mu aparatem gminnym szkolnictwa rolniczego, Wojsko Polskie i Związek Samopomocy Chłopskiej. Pożądany jest udział Rad Narodowych, które należy zainteresować całością podejmowanych prac na poszczególnych szczeblach.

Cały aparat państwowy, czynniki społeczne i polityczne oraz młodzieżowe współpracują ściśle ze sobą, idąc po linii niesienia pomocy najszerszym masom młodzieży wiejskiej. Celem koordynowania i opiniowania, przeprowadzania kwalifikacji personelu oraz współdziałania w zakresie wykonywania programu w dziedzinie wychowania obywatelskiego powołuje się na wszystkich szczeblach niezależnie od czynnika urzędowego Rady Oświaty Rolniczej na miejsce dotychczasowych Komitetów Oświaty Rolniczej. Rady Oświaty Rolniczej przejmują uprawnienia dotychczasowych Komitetów Oświaty Rolniczej. Skład Rad Oświaty Rolniczej unormowany został osobnym zarządzeniem z dnia 15 marca 1947 r. i jest analogiczny do składu Komitetu Oświaty Rolniczej z dokooptowaniem przedstawicieli wojska na terenach, gdzie stacjonują jednostki wojskowe. W pozostałych miejscowościach powiatowy oficer W. F. i P. W. wchodzi w skład Rady, jako czynnik wykonawczy. Członkowie Rady wybierają przewodniczącego na pierwszym zebraniu organizacyjnym. Siedzibą jest Związek Samopomocy Chłopskiej na wszystkich szczeblach organizacyjnych.

Szkolenie młodzieży wiejskiej prowadzi się w dwóch kierunkach: zawodowo-rolniczym i przysposobienia wojskowego.

Pracami fachowo-rolniczymi kieruje, prowadzi i jest za nie odpowiedzialne Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych poprzez swoje organa. Pracami w zakresie P. W. kierują, prowadzą i są za nie odpowiedzialne powołane do tego organa wojskowe.

Osobnym zarządzeniem z dnia 14 marca 1947 r. na szczeblach wojewódzkim, powiatowym i gminnym powołane zostały organa przysposobienia rolniczego i wojskowego, w skład których wchodzą pracownicy szkolnictwa rolniczego, podlegającego Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych, instruktorzy P. W., podlegający odnośnym władzom wojskowym oraz pracownicy agronomii społecznej, podlegający Związkowi Samopomocy Chłopskiej.

Powiatowe organa P. R. W. dokonają w porozumieniu i zgodnie z opinią miejscowych Rad Oświaty Rolniczej przydziału terenów dla poszczególnych pracowników szkolnictwa rolniczego i instruktorów Związku Samopomocy Chłopskiej, tak, by całe tereny były należycie obsłużone pod względem fachowym. Instruktorów P. W. powołują władze wojskowe w porozumieniu z Radami Oświaty Rolniczej.

Minister: J. Dąb-Kocioł

259

MINISTERSTWO ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH
PISMO OKÓLNE.

z dnia 30 stycznia 1947 r. (Nu. UR/2 I. 1/173)

w sprawie wyłączenia od parcelacji gruntów na potrzeby szkół powszechnych.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego M. R. i R. R. Nr 2, poz. 20, z dnia 15 marca 1947 r.)

Z nadesłanych do Ministerstwa przez poszczególne Wojewódzkie Urzędy Ziemskie wniosków w przedmiocie wyłączenia od parcelacji gruntów dla szkół powszechnych wynika, że nie we wszystkich wypadkach projektowane wyłączenia na ten cel uzgadniane są z lokalnymi władzami szkolnymi.

Mając na uwadze, że władze te, jako odpowiedzialne za należyty rozwój szkolnictwa powszechnego, są najbardziej zainteresowane w odpowiednim rozmieszczeniu projektowanych wyłączeń dla szkół powszechnych, Ministerstwo poleca we wszystkich wypadkach przydziału gruntów na cel powyższy porozumiewać się z właściwymi Inspektoratami Szkolnymi i opinie tych Inspektoratów załączać do przedkładanych przez Wojewódzkie Urzędy Ziemskie do Ministerstwa wniosków o wyłączenie na ten cel gruntów od parcelacji w trybie art. 15 dekretu z dnia 6. IX. 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

w/z Dyrektor Departamentu: Cz. Dąbrowski

260

ROZPORZĄDZENIE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 7 marca 1947 roku

w sprawie ruchu na autostradzie śląskiej.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 7 października 1921 r. (Dz. U. R. P. nr 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych z zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. nr 18, poz. 151) i z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. nr 110, poz. 976) zarządzam:

§ 1.

(1) Autostrada (Bytom) — Zabrze — Gliwice — Chechło przeznaczona jest wyłącznie dla ruchu pojazdów mechanicznych o ogumionych kołach.

(2) Do odwołania dopuszcza się również ruch rowerów i pieszych, ale wyłącznie po prawym poboczu autostrady licząc w kierunku jazdy.

§ 2.

(1) Ruch pojazdów na autostradzie winien odbywać się prawą połową pasa autostrady licząc w kierunku jazdy, podczas gdy lewa połowa służy do wyprzedzania.

(2) Na skrzyżowaniu z drogami dojazdowymi do autostrady pierwszeństwo ruchu mają pojazdy jadące autostradą.

(3) Pojazdy zatrzymujące się z jakichkolwiek powodów winny zjeżdżać na prawe pobocze lub place na ten cel przeznaczone.

§ 3.

Jakiekolwiek jazdy próbne i nauki jazdy są na autostradzie zakazane.

§ 4.

Winni nie przestrzegania niniejszego rozporządzenia karani będą po myśli art. 21 przytoczonej na wstępie ustawy karą grzywny do 10.000 zł, lub karą aresztu do 6-ciu tygodni, albo obu tymi karami łącznie.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednostki wojskowe obowiązywać ono będzie od chwili wydania przez właściwe władze wojskowe stosownych rozkazów.

Wojewoda: w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda.

261

MINISTERSTWO ZDROWIA

Nr. Org. I/4957/46 Warszawa, dnia 12 lutego 1947 r.

w sprawie opłaty za użycie samochodów sanitarnych przy przewożeniu chorych.

Do
Wydziału Zdrowia Urzędu
Wojewódzkiego w Katowicach.

Powołując się na pismo z dnia 12. XII. 1946 Nr. Org. I/4957/46 w sprawie opłat przy przewozie chorych ubezpieczonych sanitarkami lekarzy powiatowych, Ministerstwo Zdrowia zawiadamia, że pismem z dnia 6 lutego 1947 r. Nr. 82/UL/47 Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wyraziło zgodę na stosowanie dla Ubezpieczalni Społecznych stawki 25 zł za pojedyńczy kilometr.

Zgodnie z życzeniem Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej o wszelkich zmianach wysokości stawki Ubezpieczalnie powinny być powiadamiane co najmniej miesiąc przed datą wprowadzenia nowej opłaty.

O powyższym należy powiadomić lekarzy powiatowych.

Dyrektor Departamentu:
w/z (—) Dr. med. Zygmunt Grynberg.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Zdrowia
Nr. Z.-I/13a. Katowice, dnia 6 marca 1947 r.

w sprawie opłaty za użycie samochodów sanitarnych przy przewożeniu chorych.

Starostwa Powiatowe — Zarządy Miejskie — Lekarze Powiatowi — Miejscy.

Powyższy odpis przesyła się do wiadomości i stosowania w ślad za naszym pismem z dnia 26. XII. 1946 r. Nr. Z. I./13a.

Uprasza się o powiadomienie jednostek służby zdrowia na terenie swojego powiatu posiadaczy samochodów z przydziału Ministerstwa Zdrowia.

Za Wojewodę:
w/z (—) Dr Feliks Presser, Naczelnik Wydziału

262

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Wet. IV. F/1 27 Katowice, dnia 6 czerwca 1947 r

WYKAZ
zaraźliwych chorób zwierzęcych na terenie Wojew. Śląsko-Dąbr. za czas od 1-15 maja 47 r.

1. Zaraza stadnicza.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	Łosień	Łosień	1
	Bobrowniki	Dobieszowice	1
	Ożarowice	Pyrzowice	2 (2)
Bielsko	Strumień	Strumień	2 (2)
		Drogomyśl	1
	Zabrzeg	Bronów	1 (1)
	Chybie	Chybie	1
	Czechowice.	Czechowice	1 (1)
Bytom	Zabrze	Zabrze	1
Cieszyn	Puńców	Dzięgielów	1
Gliwice	Bujaków	Zernica	1
Głubczyce	Branice	Wysoka	1
Koźle	Wyspa	Wyspa	1
Lubliniec	Pawonków	Łagiewniki W.	1
	Ciasno	Ciasno	1 (1)
Opole	Ozimek	Grecz	1
Zawiercie	Mrzygłów	Mrzygłówka	1
	Niegowa	Niegowa	1 (1)
Strzelce	Izbicko	Borycz	1 (1)
	Góra św. Anny	Oleska	1 (1)
	Zimna-Wódka	Zimna Wódka	1 (1)
11	20	22	24 (12)

2 Zaraza stadnicza Kontumacja.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	Sosnowiec	Sosnowiec	1
Niemodlin	Grebin	Sobieszowice	1
Olesno	Ząbkowice	Radawie	1
3	3	3	3

3. Otręt koni.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Koźle	Większyce	Pokrzywnica	1 (1)
Niemodlin	Dąbrowa	Dąbrowa	1
	Szurgoszcz	Szurgoszcz	1
2	3	3	3 (1)

4. Świerzb koni.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Będzin	6	6	3
Bielsko	3	3	3
Bytom	1	1	1
Katowice	5	5	13 (1)
Koźle	5	7	10
Lubliniec	4	4	4
Niemodlin	6	7	9
Olesno	6	7	7
Opole	1	1	2
Prudnik	10	15	22
Pszczyna	9	11	11 (1)
Strzelce	1	2	2
Zawiercie	1	1	1
13	57	70	88 (2)

5. Wścieklizna.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Pszczyna	Miedźna	Frydek	1
		Grzawa	1
1	1	2	2

6. Pomór świń.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Głubczyce	Głubczyce	Głubczyce	1
Niemodlin	Niemodlin	Niemodlin	1
Nysa	Złotopol	Bogdanowice	2
	Nysa	Nysa	2
	Izdebka	Brzezinka	6 (6)
		Kwiatkówka	1 (1)
Opole	Pruszków	Ligota	1
Pszczyna	Pawłowice	Warszowice	1 (1)
Racibórz	Markowice	Markowice	1
6	8	9	16 (8)

7. Różyca świń.

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
Bedzin	Ożarowice	Siemonia	4 (4)
	Będzin	Będzin	1 (1)
	Sosnowiec	Sosnowiec	1 (1)
Bytom	Biskupice	Biskupice	1 (1)
	Bytom	Bytom	2 (2)
	Zabrze	Zabrze	1 (1)
	Rokitnica	Rokitnica	1 (1)
Cieszyn	Kończyce W.	Rudnik W.	1
Gliwice	Gliwice	Gliwice	2 (2)
	Łubie	Pniów	1 (1)
	Rudzieniec	Rudzienice	3 (3)
Głubczyce	Głubczyce	Głubczyce	2 (2)
Grodków	Kopice	Kopice	2
Katowice	Świętochłowice	Świętochłowice	1 (1)
	Szopienice	Szopienice	1 (1)
Koźle	Koźle	Koźle	4 (1)
	Blachownia	Kędzierzyn	1
	Większyce	Pokrzywnica	1
	Cerkiew P.	Ligota	1 (1)
	Pawłowice	Pawłowice	1 (1)
Kluczbork	Ligota Zam.	Ligota Zam.	1 (1)
Lubliniec	Ciasno	Ciesno	1 (1)
Nysa	Nysa	Nysa	2 (2)
	Izdebka	Izdebka	2 (2)
Olesno	Olesno	Olesno	1 (1)
	Sternalice	Sternalice	1 (1)
	Wysoka	Sowczyce	1 (1)
	Zębowice	Zębowice	1 (1)
		Szywałd	2 (2)
	Bogacica	Borkowice	1 (1)
	Kozłowice	Jamy	1 (1)
Opole	M. Lasowice	M. Lasowice	1 (1)
	Opole	Opole	2 (2)
	Pruszków	Pruszków	2 (2)
Prudnik	Komprachcice	Nowa Wieś	1 (1)
	Prudnik	Prudnik	2 (2)
	Śmieć	Śmieć	2 (2)
	Walce	Brożec	1
	Biedrzychowice	Zwiastowice	1
		Wróblin	1 (1)
	Głogówek	Głogówek	1 (1)
Pszczyna	Bojszowy	Bojszowy	1 (1)
		Między rzecze	1 (1)
		Swierczyniec	2 (2)
	Chełm	Kopciowice	1 (1)
	Miedźna	Gilowice	1 (1)
	Podlesie	Podlesie	1 (1)
	Tychy	Tychy	2 (1)
Rybnik	Rybnik	Rybnik	3 (3)
Strzelce	Strzelce	Strzelce	1 (1)
	Zima Wódka	Zimna Wódka	2 (1)
Tarn. Góry	Tarnowskie G.	Tarnowskie G.	3 (3)
	Strzybnica	Strzybnica	1 (1)
18	49	53	78 (67)

Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród
	8. Pomór drobiu.		
Katowice	Janów	Giszowiec	100
	Chorzów	Chorzów	1 (1)
Nysa	Głuchołazy	Kończyce	50
Pszczyna	Goczałkowice	Goczałkowice	5 (5)
Rybnik	Chwałowice	Chwałowice	23
	Knurów	Knurów	13
	Rybnik	Rybnik	1
4	7	7	193 (6)
	9. Posocznica karpi.		
Rybnik	Lubomia	Wielikąt	1

Cyfry w nawiasach oznaczają zagrody nowoprzybyłe.

Za Wojewodę:
(— Dr. Smoliński Stanisław, Naczelnik Wydziału

263

STAROSTA POWIATOWY GRODKOWSKI

Grodków, dnia 3 czerwca 1947 r.

OGŁOSZENIE

w sprawie wpisu uprawnień wodnych do księgi wodnej

Dekretem z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Z'em Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 295) rozciągnięto na Ziemie Odzyskane ustawodawstwo obowiązujące na obszarze Sądu Okręgowego w Poznaniu. W związku z tym weszła w życie na terenie Ziem Odzyskanych z dniem 27 listopada 1945 r. ustawa wodna z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936) w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dnia 13 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 574) i zmieniona rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976).

W myśl art. 253 cyt. ustawy wodnej prawa użytkowania wód płynących w jeden ze sposobów wymienionych w art. 45 i utrzymane w mocy na podstawie art. 252, wygasają po upływie lat pięciu po wejściu w życie ustawy, a więc dnia 17 listopada 1950 r., jeżeli przed tym nie wniesiono podania o wpisanie ich do księgi wodnej.

Wzywam przeto osoby, posiadające uprawnienia wodne i zarządy istniejących w obrębie powiatu Grodków, zakłady wodne do wniesienia do Starostwa w Grodkowie należycie ostemplowanych podań o wpis do księgi wodnej odnośnych praw.

Jednocześnie należy przedłożyć:
1) operat hydrotechniczny przy specjalnym uwzględnieniu tych części urządzeń, które mają bezpośrednio wpływ na interesy publiczne lub prawa osób trzecich;
2) dowody dopełnienia warunków zastrzeżonych w art. 252—254 ustawy wodnej, a więc dokumenty lub uwierzytelnione odpisy tychże, stwierdzające specjalny tytuł, na którym są oparte prawa zgłoszone, lub stwierdzające, że istnieją prawnie urządzenia, służące do ich wykonywania, względnie, że te urządzenia zostały wniesione przed 27 listopada 1945 r., lub, że przed tym terminem przystąpiono legalnie do ich wykonania, a wreszcie, że zakład istniał w tym dniu dłużej niż 10 lat;
3) urzędowe wyciągi z ksiąg wieczystych;
4) wykaz osób, na których prawa zakład może oddziaływać ujemnie z dołączeniem ewentualnych ich oświadczeń.

p. o. Starosta Powiatowy: A. Płatek.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
ogłasza
PRZETARG NIEOGRANICZONY
na kapitalny remont instalacji centr. ogrzewania i sanitarnej w budynku gospodarczym zamku w Wiśle.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta na wykonanie remontu instalacji centr. ogrzewania i sanitarnej w budynku gospodarczym zamku w Wiśle należy składać w Urzędzie Wojewódzkim pokój Nr 564 do dnia **14 lipca br. godz. 12-ta** poczym nastąpi ich otwarcie.

Do oferty należy dołączyć kwit Kasy Skarbowej na złożone wadium w wysokości 1,5%.

Podkładki ofertowe otrzymać można w kancelarii Wydziału Odbudowy pokój Nr 564.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo wyboru oferenta oraz unieważnienie przetargu bez podania przyczyny.

Za Wojewodę:
Inż. H. Parnas, w/z Naczelnika Wydziału

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
rozpisuje
PRZETARG NIEOGRANICZONY
na wykonanie robót:
1) dekarskich,
2) stolarskich i szklarskich,
3) murarskich i ciesielskich,
4) elektrycznych.

przy odbudowie budynku Zakładu Wychowawczego w Leśnicy pow. strzeleckiego.

Podkładki ofertowe, oraz wszelkie informacje można otrzymać w Urzędzie Wojewódzkim pokój 540.

Termin składania ofert **upływa dnia 7. 7. br. o godz. 12-tej** w Urzędzie Wojewódzkim pokój 540, poczym o godz. 12.15 nastąpi ich otwarcie.

Do oferty należy dołączyć wadium w wys. 1% od oferowanej sumy. Zastrzega się prawo dowolnego wyboru oferenta, podziału robót lub unieważnienia przetargu bez podania powodu.

Za Wojewodę:
Inż. H. Parnas, w/z Naczelnika Wydziału

STAROSTWO POWIATOWE, REFERAT ODBUDOWY
w CIESZYNIE
ogłasza
PRZETARG PUBLICZNY
na wykonanie sali krytej w pawilonie VII dla Śląskiego Szpitala w Cieszynie.

Bliższe informacje oraz ślepy kosztorys można nabyć w Referacie Odbudowy Starostwo Powiatowe w Cieszynie, ul. Szeroka 13, I piętro.

W terminie przetargu Architekt Powiatowy przy Starostwie Powiatowym w Cieszynie udzielać będzie oferentom wszelkich informacji.

Oferty w zamkniętych kopertach z napisem „Oferta na wykonanie sali krytej w pawilonie VII dla Śląskiego Szpitala w Cieszynie", należy składać w Referacie Odbudowy przy Starostwie Powiatowym w Cieszynie.

Otwarcie ofert nastąpi w *dniu 14 lipca 1947 r., o godz. 11-stej przed południem* w pokoju Architekta Powiatowego w Cieszynie, ul. Szeroka nr. 13, I piętro.

Starostwo Powiatowe Referat Odbudowy zastrzega sobie prawo swobodnego wyboru oferenta oraz wyjęcia niektórych partii robót, względnie unieważnienie przetargu bez podania powodu.

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452. Adm pok. 345, tel. 348. *ZA REDAKCJE:* Dr Piotr Bułowski.

PRENUMERATA roczna 1200,— zł Prenumerata powinna być opłacana w dwóch ratach półrocznych po 600.— zł w miesiącach styczniu i lipcu. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedyńczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 10,— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się. Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 50,— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54
R - 22683